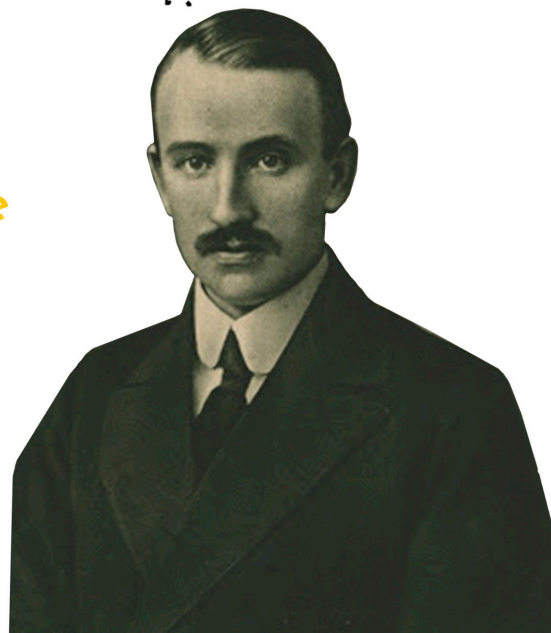

+

Tris pamatiniai klausimai.

- I. Kuomi mes save vadiname ir kodėl?
- II. Ką mes matome aplink save?
- III. Mūsų priedermės, siekiai ir keliai prie jų

Pr. Dovydaitis

+

Mielas bičiuli,

kai esi jaunas, gali atrodyti, kad dar ne laikas imtis rimtų svarstymų, pavyzdžiui, klausimų apie gyvenimo prasmę. Vis dėlto, nors galbūt dabar pats jautiesi lyg nesvarumo būsenoje, noriu tave padrąsinti nebijoti. Prisimink, kad pasaulis sukurtas vadovaujantis dievišku protu ir ieškodamas atsakymų niekada neatsimuši į sieną. Yra tiesa, kurią galima pažinti, ir ši tiesa yra pati Meilė. Su tokia viltimi 1910 m. Pranas Dovydaitis jaunimui parašė „Tris pamatinius klausimus“. Jis kvietė jungtis visus, kurie siekė pažinti tiesą ir ja vadovautis. Jo įkvėpti jie patikėjo Lietuvos valstybe, kurios dar nebuvo ir, kaip sakė pats Dovydaitis, ryžosi „grąžinti Kristui nuo Jo nutolusį modernųjį žmogų“, tame žmoguje matydami ir patys save.

Užduok šiuos tris klausimus sau (ar savo draugui) ir pamatysi, kiek daug suprasi į juos atsakydamas.

Kristuje,
Milda Vitkutė
Ateitininkė sendraugė, mokytoja
2020 m. rugpjūčio 11 d. Palanga

prof. PRANAS DOVYDAITIS

(1986-1942)

Teisininkas, filosofas, Lietuvos Nepriklausomybės Akto signataras, Ministras Pirmininkas, savo gyvenimą paskyręs jaunimo ugdymui ir rėmimui. Vienas iš Ateitininkų organizacijos kūrėjų, 1921-1927 m. - jos pirmininkas. Pirmajame žurnalo „Ateitis“ numeryje išspausdino organizacijai tvirtą idėjinį pamatą davusius tris klausimus ir jų aptarimą. Mirė kalėjime Sverdlovske, Rusijoje.

+

NE IDEALAS TURI
TAIKYTIŠ PRIE
SIEKIANČIOJO, O
SIEKIANČIŠ -
PRIE IDEALO.

St. Sakauskis

+

Labas,

jeigu reikėtų paaiškinti, kas yra Stasys Šalkauskis, galbūt pradėti reiktų nuo to, kad tarpukario Lietuvoje jis buvo tai, kas šiandienos internete – Jordanas Petersonas. Tai, žinoma, ribotas palyginimas – bent keliais atžvilgiais Šalkauskis pralenkė psychologą. Petersono mintys sklinda internete, o Šalkauskio – sovietmečiu buvo ranka perrašomos ir sklisdavo pogrindyje.

Šalkauskis buvo filosofas, tad jį domino daugybė dalykų – nuo politikos iki kultūros, nuo ugdymo iki tikėjimo. Šiandienos filosofas A. Sverdiolas sako, kad Šalkauskis ne tik „nukalė“ lietuvišką filosofinį žodyną, „jį galima vadinti pirmuoju tokio masto lietuvių filosofu“.

Šalkauskis turėjo retą talentą abstrakčiai mąstyti. Dėl to nors ir nevisad suprasdami jo toli siekančią mintį, studentai profesoriaus paskaitas itin mėgo ir jautė, kad tai, ką jis kalba, yra reta ir vertinga.

Ateitininkai gavo išskirtinę dovaną, kad tokio masto filosofas parašė vieną iš svarbiausių organizacijos knygų – „Ateitininkų ideologiją“. Žodis „ideologija“ jam reiškė aiškiai sudėliotus veiklos principus, o ne naikinančią mąstymo kontrolę. Ištikimybė Dievui ir Lietuvai, visapusiškas lavinimasis, aktyvi veikla visuomenės gyvenime sudaro šių principų šerdį.

Augminas

Šv. Tomo Moro politikos mokslų studentų klubas

prof. STASYS ŠALKAUSKIS

(1886–1941)

Filosofas, Vytauto Didžiojo universiteto rektorius, 1927–1930 m. Ateitininkų organizacijos pirmininkas, vizionierius, Lietuvą matęs kaip tiltą tarp Rytų ir Vakarų kultūrų, siekęs kurti universaliąją lietuvišką kultūrą, t. y. kurti ne tik siaurą tautinį produktą, bet gyventi universaliu žmogiškosios problematikos suvokimu. Gyvenimo pabaigoje pradėjo aktyviai plėtoti Gyvosios Dvasios sąjūdžio Lietuvai idėją.

Jēzau, saugot
mūsu jaunību, mū-
sū no jūdismo, o
suklusmociens pra-
dole pūstikēllē. Dvēk
mon mētlē n gēru.
mo spūndukārino

Pol. Dīvisyē.

Mieloji,

ar būna, kad sunkiomis akimirkomis norisi moters pavyzdžio, neleidžiančio pasiduoti? Jei taip, noriu tave supažindinti su Adele Dirsyte. Gyveno praeito amžiaus pirmoje pusėje, dirbo mokytoja, dalyvavo ateitininkų veikloje, už kurią buvo apkaltinta antisovietiniais veiksmais, kalėjo ir buvo žiauriai nukankinta Sibire. Adelės gyvenimas man liudija du dalykus: kad žemiškas gyvenimas yra kančios, išbandymų laikas, ir kad tai įveikti gali tik viltis Kitu Gyvenimu, Dirsytės žodžiais – „gyvųjų šalimi“. Laisvėje rūpinosi moterų išsilavinimu bei dora, tremtyje – likimo brolių ir sesių liūdesį vydavo mokindama juos eilėraščių, organizuodama savišvietos ar menines sueigas, slaptus švenčių minėjimus ar net šv. Mišias – niekam neleido manyti, kad kančia – vienintelis gyvenimas. Kančių ji matė kaip pamoką – daugiau dėkoti, karščiau mylėti, stipriau tikėti. Didžiausio tiražo lietuviška knyga, į keturiolika kalbų išversta maldaknygė „Marija, gelbėki mus“ alsuoja nepalaužiama, į Dievą atremta Dirsytės dvasia. Laiko klausimas, kada ją paskelbs šventąja, o kol kas pažadėk, kad, kai bus sunku, tarsi: Adele Dirsyte, melski už mane.

Goda Kotryna
Filosofijos studentė ateitininkė

ADELĖ DIRSYTĖ

(1909-1955)

**Mokytoja, ateitininkų
ugdytoja, už šią veiklą
ištremta į Sibirą, kur ir mirė.
Tremtyje jos rašyta
maldaknygė „Marija, gelbėk
mus“ yra viena daugiausiai
vertimų sulaukusių lietuvių
knygų.**

Žmogau,

Tu turi veikti aplinkybes, o ne jos Tave. Tau Dievas pavedė puošt Žemę, o ne ją bjauroti.

Žmogau,

koks Tu esi didis, koks brangus, ar tu jauti?

*Mem. auf. Lietuvos
Laisvės Fronto Vieniškiai*

Mielas bičiuli,

neseniai susipažinau su nepaprastai įdomia asmenybe. Gal nustebsi, kad tai rašau, bet jo gyvenimo istorija mane labai įkvėpė ir paskatino permąstyti savo gyvenimo tikslus. Kalbu apie kun. Alfonsą Lipniūną. Jis nebuvo išvaizdus, charizmatiškas ar iškalbus, bet jo pasiklausyti į Šv. Jonų bažnyčią ar Aušros Vartus Vilniuje rinkdavosi minios – jaunimas, inteligentija ir net netikintys žmonės. Esmė ta, kad jis žmonėms drąsiai kalbėdavo tiesą ir nei komunistų, nei nacių, nei pačių lietuvių persekiojimai jo nesulaikydavo. Jis buvo ištikimas tiesai!

Be viso to, tarpukariu jis įkūrė Laisvės fondą ir subūręs gausią jaunimo komandą, rūpinosi gauti maisto miestuose neturintiems ko valgyti žmonėms. Nors pats gyveno skurdžiai, kitiems atiduodavo net savo paskutinius maisto bilietus. Šis kunigas sakydavo, kad tikėjimas turi būti ne skambūs žodžiai, bet gyvuoti mūsų kauluose ir sąnariuose.

Žinai, ir aš norėčiau būti tokiu kukliu, stipriu ir pasišventusiu dėl Tėvynės ir Dievo!

Garbė Kristui! +
Kun. Gabrielius
Vilniaus krašto ateitininkų dvasios tėvas

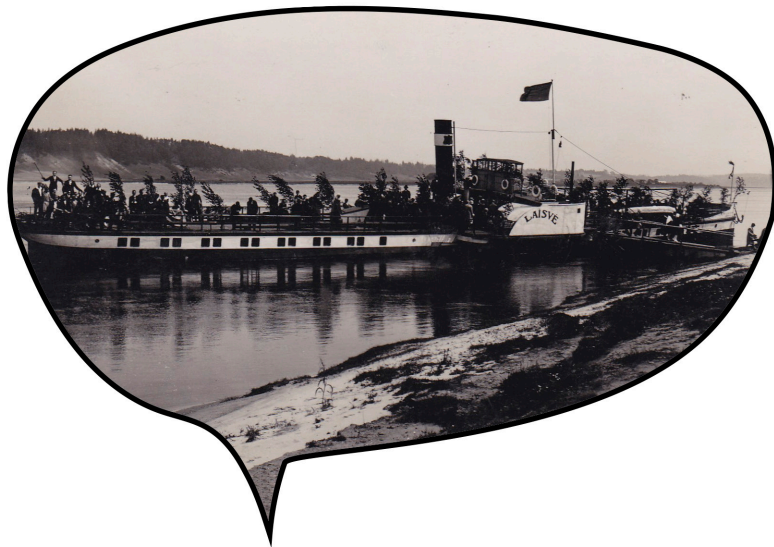
kun. ALFONSAS LIPNIŪNAS

(1905-1945)

**Jaunimo ugdytojas, dėl savo
drąsių ir taiklių pamokslų
tapęs Vilniaus legenda
Antrojo pasaulinio karo metu.
Panevėžio krašto ir Vilniaus
ateitininkų dvasios tėvas. Už
nacistinio režimo kritiką kalėjo
Štuthofio koncentracijos
stovykloje ir mirė ją
evakuojant.**

+

VELIUONA
KAUNAS
ZAPYŠKIS

NEMUNAS

Prof. Dovydas'is jūreje 1932 m.
„Santus Dv.“ kurkurija

+

Prof. Prano Dovydaičio organizuotos „Gamtos draugo“ ekspedicijos liudija, kad vienas idėjinis ir rizikos nebijantis žmogus gali iš pogrindžio surinkti būrį moksleivių, degančių ateitininkų idėjomis, už savo paties surinktas lėšas užsakyti laivą, plaukiant Nemunu patyrinėti savo kraštą ir taip moksleivius ne tik supažindinti su Lietuva, bet ir sudaryti jiems sąlygas susibičiuliauti ir surengti metines konferencijas. Net jei už tai tektų ir pakentėti – kaip antai, po pirmosios ekspedicijos 1932 m., kuri Dovydaičiui baigėsi trimis mėnesiais kalėjimo. Per ekskursijas atsinaujindavo ir sustiprėdavo ateitininkiškas sąmoningumas ir idealizmas, o vienybė pogrindyje būdavo justi, kai beveik du šimtai jaunuolių užgiedodavo ateitininkų himną. Taip atrodė Dovydaičio iniciatyva išlaikyti gyvą moksleivių ateitininkų sąjungą, kai prezidentas Antanas Smetona buvo uždraudęs jos egzistavimą, laikydamas konkurencinga, neva „partine srove“. Šis istorijos epizodas man yra tikriausias parodymas, kaip dėl to, kas būtina, neįmanomi dalykai virsta įmanomais.

Goda Kotryna
Filosofijos studentė ateitininkė

„GAMTOS DRAUGO“

EKSPEDICIJOS

**Prezidentui Antanui Smetonai
1931 m. uždraudus moksleivių
ateitininkų veiklą, pastarųjų
skaičius išaugo iki keliolikos
tūkstančių ir buvo didžiausias
per 110 metų. Vienas iš
įspūdingiausių būdų telkti
moksleivius draudimo laiku
buvo „Gamtos draugo“
ekspedicijos Nemunu.**

sporto klubas „Grażina”

Menas grožiui,
grožis - gyvenimo
tobulumui.

korplŠatrija

Geriau būti
nelaimingam, bet
žinoti, negu
laimingam ir
gyventi... kaip
kvailys.

Filosofų ir menininkų korporacijos „Šatrija” įsteigimas, 1927 m.

Tyštautas
MAČERNIS

Sveikas, mielas prieteli,

mano vardas Jūratė ir aš studijuju lietuvių kalbos filologiją. Nemažai paskaičiusi ir įkvėpimo pagauta sugalvojau atkurti vaizdelį apie vienos garsiausių tarpukario korporacijos „Šatrija“ veiklą. Taigi: po metų studijų Lietuvos universitete, draugų pakalbintas galų gale prisiruošiau nueiti į „Šatriją“, studentų ateitininkų literatų ir menininkų korporaciją. O buvo verta – susitikome ir šnekučiavomės pas Putiną salione, prie stalo, nukrauto šviežiomis spurgomis, gardžia kava ir, žinoma, knygomis. Kartu ir laisvalaikį leidžiame, į šv. Mišias nueiname – pasakysiu atvirai, gera turėti tokių draugų, su kuriais ne tik pasilinksmini, bet ir apie gilesnius klausimus pasikalbi. Draugų paskatintas ir aš prisiverčiau atsidaryti stalčių, kur vis kroviau savo eiles. Nedrįsau viešai skaityti ar spausdinti anksčiau, bet šatrijiečiai mano eiles šiltai priėmė, pats Putinas toliau rašyti paskatino. Gera turėti tokių draugų, kalbėtis su jais ne tik apie mūsų rašliavas, bet ir apie didžiausius visatos slėpinius, Dievą. Nebaisu su tokiais prieteliais ir dėl Lietuvos, jos žmonių ateities. Su tikėjimu, rodos, viską galime įveikti.

Mielaširdingai,
Ateitininkė Jūratė

STUDENTŲ ATEITININKŲ

KORPORACIJOS

Lietuvos studentija tarpukariu saviugdai ir reakcijai į svarbiausius visuomenės reiškinius telkėsi į korporacijas. Ateitininkai pražysta jų gausa: merginų ir vyrų sporto klubai „Gražina“ ir „Achilas“, visuomeninės draugovės „Giedra“ ir „Kęstutis“, teisininkų korporacija „Iustitia“, abstinėtų draugija „Narsa“ ar Žemės ūkio akademijos „Agrikola“. Viena gausiausių ir aktyviausiai veikusių – menininkų ir filosofų korporacija „Šatrija“.

Svarbu, kad būtų asmenybių, kurie vadovautų, mokytų ir patys vykdytų tautos intelektualinės gyvybės, socialinės ir politinės teisingumo misijos, šeimos šventumo išsaugojimo uždavinius - ir tai darytų paaukodami savo gyvenimus šiems idealams, patys degdami idealizmu.

Garbė Kristui!

Vienas didžiausių dvasia (ir ūgiu!) mano gyvenime sutiktų žmonių buvo kun. Arvydas Žygas. Mūsų akyse jis buvo tikras ateitininkiško idealo įsikūnijimas. Daugelis turbūt tvirtai ir galutinai apsisprendėme tapti ateitininkais, nes norėjome būti bent kiek panašūs į jį. Ir visai nesvarbu, kad tas panašumas pirmiausiai pasireiškėdavo mūsų kasdieniškoje šnektoje atsiradusiu čikagietišku akcentu. Tačiau, ko gero, stipriausiai kun. Arvydo daromas įspūdis ir įtaiga pasireiškėdavo ne stebint jį kaip jauną, veržlų ir iškalbingą biochemijos profesorių, bet asmeniškai bendraujant su juo, kai, tikrąją to žodžio prasmę, pasijausdavai geresnis žmogus. Visa esybe jusdavai, kad esi svarbus ir kad tarp tavęs ir jo užsimezga ne šiaip pokalbis, bet gaivinantis emocinis ryšys. Daugumai bendravimas su juo veikė išlaisvinančiai. Tiesiog jautei, kaip bendraudamas su juo tampa vis laisvesnis. Man ir dabar atrodo, kad ta laisvė gyva ateitininkuose.

Vyngantas
Ateitininkas sendraugis
Ateitininkų federacijos pirmininkas (1997-2000,
2006-2010)

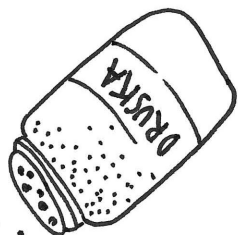
kun. ARVYDAS ŽYGAS

(1958-2011)

**Ateitininkijos atkūrimo
Lietuvoje vienas iš iniciatorių
ir pirmasis 1989 m. atkurtos
organizacijos pirmininkas.
Ateitininkų akademijų ir
stovyklų pradininkas
Lietuvoje, suteikęs joms
struktūrą ir įpūtęs dvasią,
juntamą iki šių dienų.**

+

AR MUMS VERTA
KELIAUTI TOLIAU ?

- pailsai..?

MIRTINAI PAILSAU.

PASŪDYK
LIETUVĄ

v.
ČIOBRELIAI
GVAZDIKĖLIAI
ROPOTĖS
CINAMONAS

+

Labas,

noriu tave padrąsinti dalyvauti moksleivių ateitininkų žygyje „Pasūdyk Lietuvą“. Pirmasis žygis 2014 metais vyko Dzūkijoje. Ėjome miškais ir to krašto smėlynais ant pečių nešdami visus savo daiktus ir maistą, apsistoję stovyklavietėje kūrėme laužą ir virėmės valgyti, prausėmės upėse ir ežeruose, miegojome palapinėse. Žygyje moksleiviai pasiskirsto į kelias mažas grupes, kurios eina skirtingais maršrutais.

Sūdyimo metafora žygio pavadinime pasitelkta remiantis Šventuoju Raštu. Evangelijoje pagal Matą Jėzus sako: Jūs – žemės druska (Mt 5, 13). Taigi žygio metu ne tik išbandysite savo ištvėrmę, atsigausi gamtoje ir susirasi bičiulių, tačiau ir sūdyti Lietuvą gerais darbais, Evangelijos žinia. Nuėję į kokį nors kaimelį, kuriame apsistosite, susitiksime su jo gyventojais, surengsime jiems koncertą, paklausime, gal reikia kokios pagalbos, ir jiems leidus, padėsime darbuose. Susibičiuliuosime, suprasime, kuo gyvena tie žmonės ir dalinsitės tuo, kuo gyvena ateitininkai!

Gal susitiksime sūdamas Lietuvą gerais darbais ir idėjomis.

Karolina
Juozo Girniaus moksleivių ateitininkų kuopos globėja

ŽYGIS „PASŪDYK LIETUVĄ“

kasmet nuo 2014 m.

Moksleivių žygis „Pasūdyk Lietuvą“ suburia moksleivius labiau pažinti Lietuvos gamtą, žmones, regionų kultūrą ir tradicijas bei kuria džiaugsmingą patirtį veikti ten, kur esi.

+

+

Labas,

Aš - Emilija. Dabar jau filosofijos pirmo kurso studentė. Tačiau užaugau moksleivių ateitininkų kuopoje, kuri iš didelio entuziazmo ir meilės savo miestui sugalvojo jam dovaną - renginį „Padžiauk sofą“, tam, kad Vytauto parkas vėl būtų pripildytas triukšmo ir klegesio, o „Orbita“ vėl suktųsi. Mes matėme savo globėjų ir vadovų pavyzdį, troškome save dovanoti kitiems ir su tokiu užsidegimu suorganizuotas renginys tapo ne tik būdu atrasti savo talentus ir juos išpildyti, bet ir mokyti tai daryti aplinkinius. Vis galvoju, kokia ši organizacija ypatinga, nes ugdo ne vien per tiesioginį žinių gavimą, bet per patirtis, per sėkmingus projektus, per klaidas.

Iš nedidelio, tik pažįstamiems žinomo renginio, „Padžiauk sofą“ tapo nemažu savivaldybės finansuojamu festivaliu, kuris paskutiniaisiais metais pritraukė po kelis tūkstančius dalyvių. Žiūrėdama į laimingus žmones, švenčiančių miesto bendruomenę jaučiuosi ne tik laiminga, bet ir reikalinga organizacijai ir visuomenei.

Emilija

PADŽIAUK SOFĄ

idėja gimė 2012 m.

**„Padžiauk sofą“ - Šv. Ignaco
Lojolos moksleivių ateitininkų
kuopos Kauno moksleivių
ateitininkų renginys, kuriuo
siekiama atgaivinti viešas
miesto erdves ir kviešti
žmones atsisakyti pastangų
nereikalaujančio gyvenimo.**

2017 gruodžio 2d.
papūris, Nida ~

- Vytautas Mačernis
"Aš pažinau karalių taryje",
"Nubudimas", "Gal dar pamenu"
- Jūditė Vaičiūnaitė
"Ateis sekundienis"
- Lina Sutema
"Nebėra nieko svetimo"
- Algimantas Mackus
"Sala ir paukštis"
"Rielijus Martinaitis"
"Aš medis..."
"Marcinkevičius"
"Papravaikė"

EILĖRAŠČIŲ SŪPYNĖS

Labs,

žinai, ateitininkai dabar gyvuoja kvietimu - ateikite kurti. Šį tą sukurti magėjo ir mums: kartu su Brigita, Egle, Donatu viešėjome pas Lauryną Varėnoje, valgydami tinginį svarstėme, ką paprasto gebėtume padaryti Lietuvai šimtmečio proga. Plepėdami dalijomės svajonėmis, tarkim, Brigita svajodavo apie sūpynę kur nors Vilniuje, mums atrodė svarbu mokėti mintinai bent vieną eilėraštį. Grįžtant traukiniu gimė idėja visa tai sujungti - kojomis siekiant debesis dalintis lietuvių eilėmis. Tad ėmėmės darbų: Donatas pats pagamino gžuolinę lentą, sumąstė kabinimo sistemą, visi kartu itin atsakingai rinkome virvių spalvą, karabinius... Eilėraščių sūpynės iniciatyva tapo ne tik mūsų bičiulių susitikimų veikla, bet ir paskata pamilti lietuvišką žodį. Visi nuskambėję eilėraščiai fiksuojami mažoje knygelėje, kad neliktų užmaršty.

Sūpynė kabėjo pajūry Nidoje, miškuose prie Kaišiadorių, sostinėje, Telšių mokyklos sporto salėje... Brangu tai, kad ši dovana Lietuvai tapo ir dovana mums patiems - tai proga paprastai gražiai pabūti, lavintis, keliauti. Tikiuos, atrasi mielesnį širdžiai eilėraštį ir sieksim debesis kartu.

Guoda
Studentė ateitininkė

EILĖRAŠČIŲ SŪPYNĖS

idėja gimė 2018 m.

**Eilėraščių sūpynės - kelių
bičiulių studentų ateitininkų
iniciatyva, gimusi švenčiant
atkurto Lietuvos šimtmetį.**

